

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci navrhovatele: **J. H.**, bytem L. 727/32, P. 6, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **I) CTR Evropská, a. s.**, se sídlem Sladkovského nám. 525/1, Praha 3, IČ 28382951, zast. Mgr. Klárou Hořínkovou, obecnou zmocněnkyní, bytem Žinkovská 1852/2, Praha 10, **II) Z. K.**, bytem L. 667/24, P. 6, **III) J. B.**, bytem L. 654/37, **IV) J. Č.**, bytem L. 652/33, P. 6, **V) J. Z.**, bytem L. 39, P. 6, **VI) M. P.**, bytem L. 27, P. 6, **VII) J. D.**, bytem L. 657/43, P. 6, **VIII) Ing. I. B.**, bytem L. 668/26, P. 6, **IX) H. P.**, bytem L. 669/28, P. 6, **X) J. H.**, bytem L. 32, P. 6, **XI) L. H.**, bytem L. 646/21, P. 6, **XII) E. K.**, bytem J. 1587, P. 7, **XIII) C. H.**, bytem K. 2048, P. 5, **XIV) Mgr. M. M.**, bytem P. 611/19, P. 6, **XV) K. M.**, bytem D. 2052/8, P. 6, **XVI) Ing. J. P.**, **XVII) MUDr. J. P.**, oba bytem L. 9, P. 6, **XVIII) M. M.**, bytem C. 849/15, P. 6, **XIX) J. M.**, bytem L. 650/29, P. 6, **XX) P. W.**, bytem R. 620/6, P. 6, **XXI) F. F.**, bytem L. 946/2, P. 6, **XXII) V. K.**, bytem L. 659/8, P. 6, **XXIII) V. H.**, bytem L. 666/22, P. 6, **XXIV) R. R.**, bytem L. 814/7, P. 6, **XXV) P. H.**, bytem L. 665/20, **XXVI) J. Č.**, bytem L. 815/3, P. 6, **XXVII) L. K.**, bytem L. 643/15, P. 6, **XXVIII) L. M.**, bytem L. 642/13, P. 6, **XXIX) M. R.**, bytem L. 658/6, P. 6, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – úpravy územního plánu hlavního města Prahy ze dne 18. 4. 2011 č. U 0933/2011

t a k t o :

- I. Úprava směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 18. 4. 2011 č. U 0933/2011 se zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 17.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Navrhovatel v podaném návrhu žádá soud, aby přezkoumal opatření obecné povahy, a to úpravu územního plánu hlavního města Prahy ze dne 18. 4. 2011 č. U 0933/2011. Navrhovanou úpravou došlo ke změně míry využití území v lokalitě vymezené ulicemi Evropskou a Leteckou, v k. ú. Ruzyně, a to k navýšení z kódu C na kód H v ploše vymezené výkresovou přílohou, a to na pozemcích parc. č. 1378/3, 1378/6 a 1378/8 a na části pozemků parc. č. 1378/1 a 1378/5.

Navrhovatel především poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013 č.j. 1 AOs 2/2013 – 116 a vyjadřuje přesvědčení, že závěry tohoto rozhodnutí jsou plně použitelné i pro projednávanou věc. Navrhovatel poukázal na to, že při vydání změny územního plánu formou opatření obecné povahy má pořizovatel změny a příslušná obec postupovat obdobně podle § 43 až 46 a § 54 a přiměřeně podle § 47 stavebního zákona. Musí být respektována práva navrhovatele jako vlastníka dotčených nemovitostí na seznámení se s navrhovanou změnou a podání námitek proti ní. Nic z toho nebylo odpůrcem při vydání úpravy územního plánu učiněno a nic z toho nebylo respektováno. Odpůrce vydal úpravu územního plánu, aniž by to bylo jakkoliv řešeno z hlediska stanovených procesních postupů, když nesprávně postupoval podle § 188 odst. 3 věty druhé a třetí stavebního zákona.

Navrhovatel tak nebyl o vydání napadené úpravy územního plánu informován a nebyla mu dána žádná možnost se s touto změnou seznámit a jakkoliv se k ní vyjádřit. Tím byla zcela znemožněna navrhovateli možnost vykonat jeho procesní práva.

Navrhovatel poukazuje na to, že provedené navýšení kódu míry využití území zvýšilo koeficient podlažních ploch z 0,5 na 2,2, tedy více než čtyřnásobně. Taková úprava je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Provedenou úpravou došlo k navýšení zatížení území, přestože je nyní už neúnosně překročeno.

Navrhovatel poukazuje na to, že je spoluvlastníkem pozemků, které přímo sousedí s pozemky, na nichž byla provedena napadeným opatřením obecné povahy úprava územního plánu. Zástavba nikoliv poměrům daného místa odpovídajících rodinných domů, ale úpravou umožněná zástavba domy městského typu by vedla zejména k narušení pohody bydlení v domě navrhovatele. Zvýšení zastavěnosti pozemků by vedlo ke zhoršení světelných podmínek a oslunění nemovitosti navrhovatele, a vedlo by také ke zhoršení životního prostředí v dané lokalitě. Navýšení dopravní zátěže, které je spojeno s navýšením kapacity zástavby, bude mít za následek navýšení nejen hlukové zátěže, ale i navýšení dalších negativních vlivů dopravy, zejména znečišťujících látek ovzduší a prašnosti. Došlo by i ke změně charakteru nejbližšího okolí nemovitosti navrhovatele, dosud nezastavěného, a to způsobem narušujícím hodnoty daného místa a charakter jeho stávající zástavby. Ve všech těchto skutečnostech navrhovatel spatřuje přímé dotčení svého vlastnického práva ke svým nemovitostem.

Odpůrce ve vyjádření k podanému návrhu především uvedl, že má za to, že není dána aktivní legitimace navrhovatele. Podle jeho názoru není z návrhu vůbec jasné, čím a jak jsou dotčeny zájmy a práva navrhovatele, respektive jakým způsobem se jej uvedená úprava dotkla a jaké vlastnické právo bylo omezeno. Otázky průběhu výstavby a následného provozu bytového komplexu jsou předmětem až navazujících řízení, a to řízení o umístění stavby a stavebního řízení. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 3 AOs 2/2009–23 a ze dne 24. 2. 2010 č.j. 4 AOs 1/2010–432. Uváděné zásahy do hmotných práv navrhovatele jsou a budou předmětem následujících řízení, tedy územního a stavebního. Ve věcně obdobném případě požádal odpůrce svůj nadřízený orgán, tedy Ministerstvo pro místní rozvoj, o součinnost, přičemž to správnost postupu odpůrce potvrdilo.

Odpůrce upozorňuje, že citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bylo vydáno dva roky po přijetí žalobou napadené úpravy a nelze je tedy na žalobou napadenou úpravu územního plánu použít, neboť by došlo k rektroaktivitě práva. Nadto se jedná o přelomové rozhodnutí, které naprosto přehodnocuje dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, potvrzovanou i Ústavním soudem. Poukazuje přitom na řadu dřívějších rozhodnutí, která řeší předmětnou problematiku zcela opačným způsobem.

Odpůrce zdůraznil, že žádný územní plán nelze brát jako neměnné dogma a neměnný dokument. Úprava územního plánu jako taková je tedy možná. Situace, kdy dochází k propojení starší zástavby rodinných domů s novými bytovými domy, není nijak zvláštní či výjimečná. K příslušnému návrhu se vyjadřovaly dotčené správní orgány a vydaly kladná stanoviska s navrhovanou změnou. Úpravou pak není umístována konkrétní stavba a otázka stanovení limitů hluku není a nemůže být tedy předmětem úpravy územního plánu, ale následujících správních řízení. V jejich průběhu jsou zkoumány všechny aspekty konkrétní stavby a její dopad na okolní zástavbu.

Odpůrce proto navrhl, aby soud návrh zamítl a pro případ, že se s námitkami odpůrce neztotožní, navrhl přerušení řízení, neboť odpůrce rozhodl o přípravě nového projednání úpravy č. U0933/2011, a to formou opatření obecné povahy, jak vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. K novému projednání byl zpracován tisk, který byl předložen Radě hlavního města Prahy dne 1. 4. 2014.

Navrhovatel podal k tomuto vyjádření repliku, ve které uvedl, že otázka jeho aktivní legitimace je podrobně vyložena a zdůvodněna v návrhu; pokud odpůrce tvrdí opak, potom je zřejmé, že se s návrhem ani neseznámil. Judikatura, na kterou odpůrce poukazuje, byla překonána právě citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, tedy již ztratila svoji relevanci a aplikovatelnost. Totéž platí ve vztahu k názoru Ministerstva pro místní rozvoj. Poukázal rovněž za to, že odpůrce se mýlí, pokud má za to, že by nezákonnost napadeného opatření obecné povahy měla působit judikatura. Nezákonnost přijetí napadeného opatření obecné povahy působí rozpor s právními předpisy a citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bylo pouze potvrzeno, že úprava územního plánu přijatá způsobem, jakým tak učinil odpůrce, je skutečně porušením zákona. Na podaném návrhu proto setrval.

Osoba zúčastněná na řízení I ve vyjádření k projednávané věci uvedla, že se ztotožňuje s názorem odpůrce a zdůraznila, že podle jejího názoru není navrhovatel aktivně legitimován, a to zejména vzhledem k tomu, že pouze u části pozemků, které se v současné době nacházejí ve vlastnictví této osoby zúčastněné na řízení, došlo k úpravě kódu míry využití území, přičemž další část těchto pozemků, přilehlá k pozemkům ve vlastnictví navrhovatele, zůstala výše uvedenou úpravou směrné části územního plánu nedotčena. Přijatou úpravou tak nemohlo dojít k zásahu do práv navrhovatele. Navrhla proto, aby byl návrh jako nedůvodný zamítnut.

Ostatní osoby zúčastněné na řízení ve svých vyjádřeních shodně uvedly, že se s podaným návrhem ztotožňují, a navrhly, aby mu soud v plném rozsahu vyhověl.

Úprava č. 0933/2011 územního plánu, která je napadena tímto návrhem, je úpravou směrné části Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleného

Zastupitelstvem hl.m. Prahy dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 ve znění změny Z 1000/00 vydané Opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009.

Předmětem úpravy je míra využití území v k.ú. Ruzyně – v lokalitě vymezené ulicemi Evropská a Letecká, a to z kódu C na kód H v ploše vymezené výkresovou přílohou, a to na pozemcích parc. č. 1378/3, 1378/6 a 1378/8 a na části pozemků parc. č. 1378/1 a 1378/5, v ostatní ploše zůstává kód C.

Městský soud v Praze napadené opatření obecné povahy, jakož i proces, který jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Při posouzení věci zdejší soud vyšel ze závěrů, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2013 čj. 1 AOs 2/2013–116. V tomto usnesení se zejména uvádí:

Obsah závazné části územního plánu je velmi obecně vymezen v § 29 starého stavebního zákona: „Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech, ostatní části jsou směrné“. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení (dostupné na www.psp.cz, digitální repozitář, FS ČSSR 1971-1976, sněmovní tisk č. 112) vyplývá, že ve stavebním zákoně nelze vzhledem ke značným rozdílům v podmínkách různých území řešených v územně plánovací dokumentaci stanovit obligatorně části řešení, které je nutno považovat vždy za závazné. Příslušné rozhodnutí je proto ponecháno na schvalujícím orgánu s tím, že v prováděcím předpise bude vymezeno, které části mají nebo mohou být minimálně schváleny jako závazné nebo směrné u jednotlivých druhů územně plánovací dokumentace. Pokud je nutno vzhledem ke změnám v rozvoji území změnit nebo doplnit územně plánovací dokumentaci, je to možné u závazně schválených částí pouze po předchozím projednání podle zásad platných pro původní návrh a po schválení tím orgánem, který schválil původní dokumentaci.

V souladu s § 18 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, musí závazná část územního plánu obce obsahovat zejména „urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení, vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanačních nebo asanačních úprav“.

IPP vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše.

To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota IPP se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru

nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů.

Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se IPP pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno.

Index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem, popsáným v novém stavebním zákoně, tj. formou opatření obecné povahy.

Mohou-li tedy být závazné části územního plánu po 1. 1. 2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona, nepřísluší stanovení IPP či jeho změna orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné směrné vymezení IPP nemůže mít za následek to, že se na takovou část územního plánu bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky.

Nové vymezení limitu využití území mj. indexem podlažní plochy či změna hodnot již existující regulace je proto možná pouze postupem dle § 188 odst. 3, věta první nového stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.

Skutečnost, že hodnoty IPP nejsou v územním plánu stanoveny závazně, sama o sobě neznamená, že by se proti jejich úpravě nemohl oprávněný bránit návrhem na zrušení opatření obecné povahy. K posouzení toho, zda je určitý akt opatřením obecné povahy, je nutno přistupovat materiálně.

Způsob vymezení IPP či způsob jakým byla provedena jeho změna, ničeho nemění na materiální podstatě tohoto regulativu a není proto způsobilý vyloučit možné dotčení na subjektivních právech. Obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze je napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s.

Aktivní procesní legitimace je v řízení podle § 101a s. ř. s. a násl. spojena s tvrzením, že navrhovatel je opatřením obecné povahy dotčen na svých subjektivních právech. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky a konsekventně tvrdit možnost dotčení jeho subjektivních práv.

Aktivní procesní legitimace je proto dána hrozbou (pravděpodobností, možností) realizace plánem vytčeného cíle, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele. Z pohledu zkoumaného potenciálního zásahu do práv dotčených subjektů není rozhodné, zda

k takovému cíli (v projednávané věci k zamýšlené stavbě) v budoucnu skutečně dojde, či nikoliv.

Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku řízení o návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Ta se již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování podmínek řízení. (*konec citace*)

Ke shora uvedeným argumentům již není v projednávané věci mnoho co dodat. Je zřejmé, že argumentace odpůrce uplatněná v této věci vychází z judikatury shora citovaným usnesením Nejvyššího správního soudu překonané. Na převážnou většinu argumentů uplatněných odpůrcem v nyní projednávané věci v něm lze v zásadě nalézt odpověď.

Závěry, které učinil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku pro pojem „index podlažní plochy“ užitý v územním plánu Statutárního města Brna, lze beze zbytku vztáhnout i na termín „kód využití území“ užívaný územním plánem hlavního města Prahy, z něhož vyplývá, že *mírou využití území, která je vyjádřena kódem míry využití území, se rozumí stanovení maximálních koeficientů zastavěných ploch (KZP), hrubých podlažních ploch (KPP), maximálního počtu nadzemních podlaží (PNP) a minimálního koeficientu zeleně (KZ) vzhledem k ploše posuzovaného území. Koeficient podlažních ploch je podíl maximální hrubé podlažní plochy objektů k ploše území a stanovuje kapacitu zástavby v nadzemní části objektů. Hrubá podlažní plocha se pro tento účel stanoví součtem hrubých podlažních ploch ve všech nadzemních podlažích, vypočtených z vnějších rozměrů budov a počtu nadzemních podlaží. Koeficient zeleně stanovuje minimální podíl započítávaných ploch zeleně k vymezené funkční ploše. Koeficient zeleně je směrný. Zatímco kód míry využití území C odpovídá koeficient podlažních ploch 0,5, kód H odpovídá KPP 2,2 (tedy více než čtyřnásobně vyšší). I kód míry využití území je tedy obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území.*

Lze proto shrnout, že i v územním plánu hlavního města Prahy měl být kód míry využití území součástí závazné části územního plánu a nikoli směrné části. Jeho změna tedy neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, jak se stalo, ale mělo se tak stát procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, mj. se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb na nich, tak, jak to namítal navrhovatel v této věci.

Soud musí ve shodě s navrhovatelem zdůraznit, že proces přijetí úpravy územního plánu byl od počátku nezákonný, nestal se nezákonným teprve následně vydáním citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Jeho nezákonnost je dána rozporem s právními předpisy citovanými shora, tato nezákonnost přitom existovala od počátku, byť si jí odpůrce (a zřejmě ani navrhovatel) nebyli v době vydání přezkoumávané úpravy územního plánu vědomi. Ostatně i odpůrce si je nyní již vědom nesprávnosti svého postupu, neboť obsahově stejnou změnu územního plánu nyní začal projednávat právě v procesním režimu, který je souladný s výše citovaným právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

V procesu přípravy tohoto opatření obecné povahy soud neshledal důvod pro přerušení řízení o tomto návrhu, jak požadoval odpůrce. Uvedeným postupem totiž nemůže být nijak zhojena nezákonnost úpravy přijaté v roce 2011 a soud nevidí důvod, proč by tato nezákonně provedená úprava územního plánu měla být ponechána v platnosti do doby, než bude návrh na obsahově stejnou úpravu řádně projednán, mimo jiné i z toho důvodu, že neexistuje žádná záruka toho, že nově projednávaná změna územního plánu bude nakonec přijata ve stejné podobě, jakou mělo nyní přezkoumávané opatření obecné povahy.

Zbývá tak posoudit námitku týkající se aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu. Plocha, již se navrhovaná změna územního plánu týká, je vzdálena od hranic pozemků navrhovatele cca 60 m. Zatímco podle předchozího územního plánu bylo na této ploše (zjednodušeně řečeno) možno realizovat toliko bytovou zástavbu rodinnými domky, odpovídající charakteru domu navrhovatele a dalších domů v ulici Letecká, podle stavu nastoleného přezkoumávanou změnou územního plánu by bylo možno na předmětné ploše realizovat objemnou budovu o šesti nadzemních podlažích s 22 byty a další plochou využitelnou jako kanceláře či prodejní plochy, celkově vyžadující vybudování 74 parkovacích stání. Jednoznačně tedy umožňuje realizaci objektu, který se naprosto vymyká dosavadnímu charakteru místní zástavby a zejména jde o objekt výrazně se odlišující od objektů, které by bylo možno na předmětné ploše realizovat podle původního územního plánu. Beze všech pochyb jde přitom o objekt s významným vlivem na své širší okolí, nikoli jen na pozemky bezprostředně sousedící.

Soud pochopitelně souhlasí s názorem, že územní plán není neměnný a nikterak nezpochybňuje právo odpůrce na jeho změnu. Soud nechce ani tvrdit, že by realizace stavby vymykající se dosavadnímu charakteru zástavby musela být a priori nemožná a taková změna územního plánu nezákonná. To ovšem neznamená, že by se mohla změna územního plánu dít tak, jak v daném případě odpůrce postupoval.

Pořizování územního plánu (včetně jeho změn) je ze své podstaty procesem, který má široké dopady na širokou skupinu právnických i fyzických osob. To ostatně plyne již ze samotného označení „opatření obecné povahy“. Okruh osob dotčených takovým opatřením je z povahy věci vždy značný, zpravidla v zásadě obtížně vymežitelný. Stejně tak jako je nyní ve správní i soudní praxi přijímán názor, že okruh účastníků územního řízení může být pro tutéž stavbu širší než okruh účastníků stavebního řízení, pak je podle názoru soudu nutno mít i za to, že okruh osob, které mohou být dotčeny změnou územního plánu, může být širší (a to i velmi podstatně) než okruh osob, které pak budou účastníky územního řízení vedeného pro stavbu, kterou změna územního plánu umožní (a již je tato změna územního plánu tzv. „šita na míru“).

Právě pro zásadní dopad územního plánování je nutné trvat na tom, aby se změny územního plánu prováděly transparentním způsobem, za maximální účasti veřejnosti a nikoli kabinetním, takřka utajeným způsobem, jak tomu bylo v daném případě.

Soud přitom zdůrazňuje, že připuštění aktivní legitimace navrhovatele v projednávaném případě v žádném případě nelze vnímat tak, že by snad možnost změny územního plánu byla do budoucna vázána na souhlas navrhovatele, tj. že by navrhovatel měl zaručené právo na to, že územní plán ohledně pozemků v jeho sousedství zůstane trvale nezměněn. Je však nutno důsledně trvat na tom, aby se mohl s navrhovanou změnou územního plánu dopředu seznámit, aby se k ní mohl vyjádřit a podat pro ní námitky, a musí mít právo na to, aby mu bylo srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč jeho námitky proti plánované změně územního plánu nejsou důvodné. Nic z toho se v daném případě nestalo, a proto soud shledal, že napadané opatření obecné povahy bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

Vzhledem k tomu, že soud shledal zásadní pochybení v procesu přijímání změny územního plánu, nemohl se zabývat věcnými námitkami proti obsahu přijaté změny. Takovými námitkami se může soud zabývat teprve v případě, pokud bude změna územního plánu přijata procesně bezvadným způsobem, tedy tak, že se s věcnými námitkami navrhovatele v první řadě vypořádá sám odpůrce.

Pro úplnost pak soud uvádí, že v řízení o zrušení opatření obecné povahy soud neposuzuje, zda osoba, která uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení, splňuje podmínky pro takové procesní postavení. Soudní řád správní totiž v § 101b odst. 4 výslovně vylučuje aplikaci ust. § 34 odst. 4 s. ř. s., soud tedy nemůže usnesením vyslovit, že ten, kdo se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, a podmínky pro to nesplňuje, není osobou zúčastněnou na řízení. Z tohoto důvodu soud jednal jako s osobami zúčastněnými na řízení se všemi osobami, které soudu na základě jeho výzvy oznámily, že hodlají tato práva uplatňovat.

Vzhledem ke shora uvedenému soud návrhu vyhověl a napadené opatření obecné povahy podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil.

Navrhovatel měl se svým návrhem úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 3100 Kč (za převzetí věci, sepsání návrhu a podání repliky), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 10.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, již je navrhovatelův advokát plátcem, ve výši 2.142 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Proto soud přiznal navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení ve výši 17.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu